

# Mariæ Bebudelse

## Salmevalg

736: Den mørke nat forgangen er

302: Gud Helligånd! O kom

73: Vi synger med Maria

367: Vi rækker vore hænder frem

Vi tror en kærlig Gud

## **Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas**

Da sagde Maria:

”Min sjæl ophøjer Herre,

og min ånd fryder sig over Gud, min frelser!

Han har set til sin ringe tjenerinde.

For herefter skal alle slægter prise mig salig,

thi den Mægtige har gjort store ting mod mig.

Helligt er hans navn,

og hans barmhjertighed mod dem, der frygter ham,

varer i slægt efter slægt.

Han har øvet vældige gerninger med sin arm,

splittet dem, der er hovmodige i deres hjertes tanker;

han har styrtet de mægtige fra tronen,  
og han har ophøjet de ringe;  
sultende har han mættet med gode gaver,  
og rige har han sendt tomhændet bort.  
Han har taget sig af sin tjener Israel  
og husker på sin barmhjertighed  
som han tilsagde vore fædre –  
mod Abraham og hans slægt til evig tid.”

## Prædiken

I dag er det Mariæ Bebudelse; det er den dag i kirkeåret, hvor vi fejrer, at Jomfru Maria fik besked fra en engel om, at hun var gravid med Guds søn. At få et barn er det største under, et menneske kan opleve. Tænk, at noget så vidunderligt som et spædbarn, kan komme ud af noget så vidunderligt som et samleje. Det kunne jeg godt have undt Jomfru Maria – altså samlejet! Men når hun nu skulle føde Guds søn, så måtte det vel også ske på en helt speciel måde.

Kort efter Jesu fødsel sad Maria på en smuk formiddag og vuggede Jesus i sine arme; alt imens hun nød forårets livgivende sol varme hver eneste muskel, og hvert eneste led i kroppen. Der var udsigt over dalen uden for Betlehem, hvor citronlunde og olivenlunde lå side om side. Den friske formiddagsbrise bragte en skøn duft med sig fra Citrontræernes blomster. Tæt ved terrassen, hvor hun sad og nød solen, rislede en bæk med det klareste vand. Jesus sov. Han snorkede en smule. Maria var lykkelig.

Men netop i det øjeblik sneg en tanke sig ind i Maria: Kunne hun undgå at spolere det lille barn? Kunne hun beskytte det barn, der fuldstændig uvidende om lidelse og død sov så trygt i hendes arme? For med det største under et menneske kan opleve, følger også bekymringer og angst. Hun kom til at tænke på englen – Gabriel hed han – ham der havde fortalt hende, at hun var gravid. Han havde sagt: ”Frygt ikke, Maria. For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus.” Maria fandt tryghed i englens ord, og hun følte, at troen fødtes i hende. Hun kunne ikke beskrive

troen, men hun mærkede en ubestemmelig tillid til, at Gud ville hende det godt. Hun var ikke et øjeblik i tvivl om, at Gud var med hendes barn, for som Jesus lå der i hendes arme og snorkede, kunne man ikke andet end elske ham. Men at Gud var med Jesus, var det ensbetydende med, at alt ville være godt?

Englen havde sagt til hende, at barnet også var Guds søn, og at han var bestemt for store ting. Hun forstod ikke, hvordan det barn, hun havde født, kunne være Guds søn. At Gud og et menneske var forenet i det lille barn. Hun havde altid forestillet sig, at Gud var et andet sted. At Gud bar verden. Eller at Gud fyldte himlen. Eller at Gud var i det allerhelligste rum i templet i Jerusalem, hvor intet menneske måtte sætte foden. Men at Gud skulle være så nær Maria, som Jesus i hendes arme, og at Gud var lige så skrøbelig som barnet; det kunne hun ikke forstå.

Maria havde svaret englen med de ord, der faldt hende ind: ”Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord.” Og så havde hun sunget en lovsang til Gud.

”Lad det ske mig efter dit ord.” Sådan havde hun sagt. Men hun vidste ikke, hvad det ville indebære. Mange, mange år senere, på en sort og lang fredag, stod hun og så på sin søn. Der var ingen varm sol og ingen skøn duft fra citrontræernes blomster. Det var midt på dagen, men dagen var mørk som natten. Ikke en vind rørte sig. Luften var lummer som aldrig før, den lagde sig som et klamt mølædt klæde over hele kroppen. Stanken fra ligene, der flød på højen, hvor de befandt sig, var næsten ubærlig. Højen hed Golgata. Det var her, romerne korsfæstede lovbydere. Maria så op på sin korsfæstede søn. Hun huskede sine ord til englen, dengang hvor alt var godt, og hun var lykkelig: ”Lad det ske mig efter dit ord.” Nu græd hun, og der syntes ingen ende på hendes tårer og hendes sorg. Maria fortrød bitterligt, hvad hun dengang havde sagt. Flere gange havde hun tryglet Jesus om at bruge sit liv på noget andet. Det var for hendes skyld meget bedre, hvis han tog Maria Magdalena til sin hustru og slog sig ned som tømrer i en landsby langt fra Jerusalem.

Jesus var fristet. Han kunne få mange børn; han kunne leve et langt og lykkeligt liv, som en retskaffen, ordentlig og respekteret mand. Der var mange fristelser i Jesu liv. Den største fristelse var magten. Han kunne blive konge i Israel. Han så det i øjnene på folkemængden, da han mættede fem tusind mand med to fisk og fem brød: de ville gøre ham til konge. Han var fristet af sin egen magt. Han kunne helbrede de spedalske, gøre blinde seende, give døve deres hørelse tilbage, uddrive dæmoner – og han kunne stilne stormen ude på søen. Havde han ikke magt til at gøre, hvad han ville? Det havde han. Men han var en anden slags konge. Hans trone stod ikke i sale beklædt med marmor og de prægtigste kunstværker. Hans krone var ikke af guld. Hans klædning var ikke af et fornemt stof. Han havde ingen undersåtter. Han red ikke på rigets fineste hingst.

Jesus var konge for dem, som ingen ville være konge for. Han gik blandt udstødte, landsforrædere, forbrydere, spedalske, besatte, døve, stumme, blinde, lemlæstede og prostituerede. Han red på et æsel. Han bar en simpel

kjortel. Hans krone var af torne. Og hans trone? Hans trone stod på Golgata. Hans trone var korset.

Inden Jesus blev taget bort af de romerske soldater i Getsemane have, bad han. Han bad: ”Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig.” Og så sagde han nogle ord, der mindede om de ord, Maria havde sagt til englen: ”Dog, ske ikke min vilje, men din.” Det er en svær bøn at bede, når man ved, hvad der skal ske. Men Jesus vidste det fra begyndelsen. Hele sit liv levede han ud fra ét eneste bud: Du skal elske din næste. Jo, han vidste, hvor det bar hen. Når man altid kun er der for den anden, så er man der ikke for sig selv. Så ender det uundgåeligt med, at man en dag må dø for den anden.

Men Jomfru Maria stod ved korset og græd. Hun vidste, at hendes søns liv var stort. Men han var ikke blevet konge, som englen havde sagt til hende. Han var dømt som forbryder, pint og korsfæstet. Og om kort tid ville han dø. Der er langt fra de lykkelige omstændigheder, Maria oplevede, og så til Jesu død. Den forårsformiddag, hvor Maria sad lykkelig i solen og undrede sig over livets under,

gled der et kort øjeblik en sky for solen som et varsel til Maria om, at det en dag ville blive langfredag. Det største under er at få et barn. Den største sorg er at opleve, at døden brutalt river barnet væk fra en. Det skal jo ikke afholde os fra at få børn, men det er den største sorg, fordi det er den største kærlighed.

Fortællingen om Maria og hendes søn, Guds søn, Jesus Kristus, slutter ikke langfredag. Gud lod en Jomfru føde sin søn, Jomfru Maria. For Gud er det muligt! Og Gud lod Jesus Kristus stige genfødt ud af graven. For Gud er det muligt! Gud genføder os i dåben, og sådan har Gud givet os del i Jesu genfødsel – altså i Jesu opstandelse.

Det betyder ikke blot, at vi har fået en forjættelse om evigt liv. Det betyder, at vi har fået troens gave. Tro er at se Gud i vores næste. Tro er, at vi alle er en del af fællesskabet. Tro er at leve i og af fællesskabet. Det betyder ikke, at alt er godt, og at sorg og smerte ikke længere findes. Det ved vi, det gør. Det betyder derimod, at vi har fået et fællesskab, hvor vi er forpligtede på hinanden, når vi er



ensomme, syge, ramt af sorg og smerte eller når modløsheden har overtaget vores lyst til at leve.

Den skønne forårsformiddag sneg en tanke sig ind i Maria: Kunne hun undgå at spolere det lille barn? Kunne hun beskytte det barn, der fuldstændig uvidende om lidelse og død sov så trygt i hendes arme? Nej, det kunne hun ikke, men hun kunne elske barnet og bede til, at der også levede en næste for ham et sted i den store verden. Hun troede det. Amen!

## Kirkebøn

Kære Gud, vor himmelske far. Vi takker dig for vores livsmuligheder; vi takker dig for jorden, luften, ilden og vandet; vi takker dig for familier og venner, og vi takker dig for, at der er så meget spændende, der venter os i fremtiden. Hjælp os at forvalte de gave på den bedste måde, til glæde for hinanden og til gavn for vores næste.

Kære Gud, vi håber, at verden bliver et tryggere sted at være. At der ikke er så mange mennesker og dyr, der bliver mishandlet eller voldtaget. Vi beder til, at du må hjælpe de

fattige, sultne og tørstende mennesker, der lever rundt om på jorden. Kære Gud, vi beder om, at ufreden må høre op, og at du er nær hos de mennesker, der lever i verdens brændpunkter. Vi beder for alle dem, som ikke har det godt, og som mangler noget vigtigt i deres liv. Vi beder til, at de ensomme og forældreløse også må føle din nærhed og kærlighed, og at du, Gud, vil hjælpe os til åbne vore øjne, så vi ser den nød, vi faktisk kan gøre noget ved – at vi tager os af hinanden og for en stund glemmer os selv og vores egen egoisme. Amen.